

יליד המדד

שביחית הימאים הגיעה לשיאה. בחוצות העיר התנגשו ההמונים עם השוטרים. בנמל השמיע הצופר של א/ק תל-אביב הלוחמת שריקה מחלחלת. בקומה החמישית של בית יורדי-הים, מבצר השובתים, עמד יהושע (י"ש) הלוי, 27, ימאי שקיבל על עצמו את תפקיד דובר חבריו. באותו רגע החליט לכתוב יצירה שתעלה על נס את המדד האבוד. תרעיד את עמודי המשטר הישן בימאות.

השבוע התאספו 800 חוזי-הצגות בכורה מקצועיים בבית הבימה, לחזות בתוצאות. כל אחד הבין שהיה מאוער חגיגי. הרבה השתנה מאז נראתה הבימה כמבצר הזקנה הנוקשה בישוב. המחזאי היה צעיר, הבמאי היה צעיר, כמעט כל השחקנים היו צעירים.

גנב, רמאי וכמו כן אידיוט. תנאי הידיה קבעו את אופי החלד: זהו מחזה תעמולתי, הנאשמים: חבי שוהם, שהימאים ראו בה את אויבתם העיקרית, דור רבי החובלים הזקנים, הרוצים להקים ימאות ערב רית כימאות העמים האחרים, במקום לטפח יצירה מקורית, ארצישראלית.

גבור העלילה: הוא הקצין הראשון יורם (מישה אשורב), המופיע על סיפון א/ק טונית כשבראשו רעיונות על הפיכת האניה לקיבוץ שט. הוא מתנגש מיד עם רבי-החובל (שמואל רוזנסקי), המאמין שיש "לשבור" את הימאים, להשפילם ולהכניעם. המכונאי הראשי (נחום בוכמן) תומך ביורם, הקצין השני (שרגא פרידמן) מתחנף לרבי-החובל. הכל מוכן להתמודדות טראגית גדולה.

עד כאן נראה שהמחזה יפליג במישרו לנמל-הבית. הבעיה אינה נוגעת רק לכמה תריסרים קצינים ימיים. היא נוגעת לכל בניך הארץ, למאבק הישן: קצינים-בריטיים — נגד — מפקדי-פלמ"ח. אולם במקום להמשיך בקו הישר, להראות את החיוב והיפה בנציג גי שמי האסכולות כדי להוכיח את צדקת האסכולה הצעירה, נכנע יוש לפיהו מסוכן. סובב את ההגה ופנה לנמל צדדי. רבי-החובל מתגלה כאדם מושחת, גנב, רמאי, רוצח, אידיוט. יוס. הקצין הראשון הופך גיבור כמעט סופי ביטי, מקרוב את חייו כדי להציל את הספינה הטובעת. לחוזה לא נשאר אלא לצעוק "היידד!"

על הגשר ולתוך המים. על אף לי קוי זה יוכה המחזה בלי כל ספק להצלחה רבתית. הקהל מעדיף יצירה מקורית, המט פלח באומץ-לב בבעיות של הארץ, על מחר וזת זרים אף אם יהיו תפורים מאריג אמריקאי משוכח ביותר.

מלבד כמה צעקות הבימתיות, מעין שכר הקצין הראשון נפל לתוך המים. המלחים אי דירה לאכסניה, נשאר מישחקו של רבי-החובל על גובה הגשר. לעומת זאת, משחקו של זי ברקומאיר, שמוליך סגל ועמוס אריכא מעבירים את ספינתם בהצלחה דרך הסערות ועוד לפני הגיעה לנמל חיפה היה מותר לישמע את צופר-הברכה לישראל בקר, הי גנאי הצעיר שעשה עבודה חלקה ונקיה.

נחשב לכתב עת רציני, מיושב, משעמם. פרט למאמרים כבדים, לרוב מסוגנים במלי ציות של דור קודם, אין הוא מכיל כל חומר אחר: לא ספרות יפה וכמוכן שלא הומור. אולם מי שקרא את אחד הגליונות האחרו נים של העתון היה עלול להתקל במה שנראה ברגע הראשון כרשימה שלגלגל דקיק ועוק' צני שזור בין שורותיה. אולם שהיתה כתו בה, לאמיתו של דבר, במלוא הרצינות. ה

ההצבעה הסופית של הסטודנטים ומנהיגי השובתים עמי גורביץ

תוך שבוע ימים: החלטה מכרעת.

רשימה, חתומה בפשטות "בנימין", נקראה היורה הראשון. ספרה, כי כוננת הכותרת היתה "לא לרביבי הסתו הראשונים שאדמת הנגב מצפה להם כל כך בתרבוני קיץ, אלא לתניוק, לרך הנולד, ששמו בישראל יקרא בשם יורה".

מספר "בנימין": היה זה בנם הראשון של פלמחא"י לשעבר, כיום סרן בצבא הי קבע, במחנה השכון בגנג ונערה בת נשר יגור "רכה וענוגה, כמעט ילדה, עם נטיות פיוטיות... הנושאת בלבה, באשר היא, את נוף הכרמל, אחות בבית החולים הדסה בבאר שבע, יוזג של חלוציות צבאית וחלוציות תברואית, פיוט והרפתקנות, דגשקי אהודי". הזוג הצעיר ביקש מאת כותב הרשימה הצעות שם לילה, אולם בחר בשם חדיש לחלוטין, ממשיך "בנימין".

"מבארשבע בישרתי היולדת, כי ילדה בן למל טוב, ושמו יהיה יורה, יורה תרתי משמע: א) תקופת היורה, מרחשון; ב) איש צבא לעתיד לבוא. יורה בכלי-ידה כיאות לבנו של סרן בצה-ל. כפתור ופרח! לשם לחלוטין.

פניו הבהולות של סלומון נתגלו לעיניהם. אף על פי שסלומון, לפי מיטב מסורת המאהבים הרומנטיים, הצליח לקפוץ בעד הד חלון, לא איתרע לו מלוג. למחרת הכירה אותו היגשה שבמטחה שכב, לפי תמונתו אשר באלבום המשטרה.

איוב 1952

בחי יוסף מדינה ואשתו שרה היו שלושה תאריכים גורליים: לפני 17 שנה נישא הזוג, השניים היו מאושרים. תאריך גורלי אחר חל לפני עשר שנים כאשר עלו ארצה מתימן. התאריך השלישי, הגורלי מכולם, חל לפני המש שנים כאשר שרה החלה לעבוד בגן הירק של שכן אשכנזי, החלה משתכרת גם היא, למדה פרק בהלכות שחי וכזיות נשים. בעיני יוסף, שחונך על ברכי המסורת, לא נראו הרעיונות האפיקורסיים של אשתו, אך הוא אהב את הכסף שהביאה הביתה,הבלוג על רגשותיו. לא יכול להבליג עוד משראה כי מחוץ לרעיונות השיוון, סיגלה אשתו לעצמה גם רעיונות אחרים, זרים ומסוכנים. הוא החל לחשוד כי כל המתנות היקרות ש' אשתו מקבלת מן השכן, ושכללו מקרר ובי גדים, לא ניתנו לה חינם.

אם לא תפילה — סכין. הבעל ארב לאשתו, תפס אותה מתנה אהבים עם המעביד, בפרדס. יוסף, מגודל הפאות והקרניים, לא איבד את אמונתו באלוהים, הבין כי זכות גדולה נפלה בחלקו, להתיסר ביסורי איוב במהדורה חדשה, מהר לביתו החל קורא פרקי תהילים, מרבה בתפילה.

כאשר חזרה האשה, אם לחמשה ילדים, הביתה, ביקש ממנה כי תשוב מדרכיה הר' יות. כיון שלא ענתה, המשיך בתפילה להצלת גפש אשתו, החל לצום פעמיים בשבוע. כל זה לא הועיל, כך על כל פנים סבר יוסף, ויום אחד בפגשו את אשתו יושבת בצד הד' רך, היה בטוח כי היא מחכה לאהובה. יוסף ניסה להחזיר אותה בכוח הביתה, החל מסיף לה מוסר וגוער בה. שרה סרבה להענות להפצרות, השיבה מנה אחת אפיים. נתגלעה קטטה רצינית שבסופה הובאה האשה לבית החולים, כששבעה חתכי סכין בפניה ובגופה. פסק השופט המחוזי פנחס אבישר ליוסף: ארבעה חודשי מאסר בהם יוכל להתבודד, לי הסתודד עם אלוהיו, לצום ולהסתגף כאוות נפשו, לקחת שעם צאתו מבית הכלא ישוב אליו לב אשתו.

הווי שם לבן: רוצח

הפועל הצעיר, למרות שמו, הוא אחד הי שבועונים החזיקים ביותר בארץ (נוסד 1910), משמש שופר חלוש לצדי (תפוצתו היא כמעט אפסית) להפגנת פועלי ארץ ישראל. הוא

פרופסור בנימין מזר, וורנר סינטור סגן הי נשיא, כאשר עלה פרופסור (לארכיאולוגיה) מזר, נתקבל בקצת קריאות ביניים, הרבה מחזאות כפיים, הצליח לשכנע את הסטור דנטים כי הממוצע בין 40 ל"י ל-80 ל"י (שכר הלימוד המינימלי והמקסימלי בשנה שעברה) הוא 160 ל"י (שכר הלימוד האחד השנה). קרא מזר בסוף דבריו: "עליכם לחזור

מחר ללימודים!" סטודנט שישב בשורה הי שלישית הוסיף: "אבל קודם כל לבקר ב' קופה."

פשעים מטה קוראת לגנב

סלומון פרץ, שחור השער והעין, גילה, בבואו ארצה מקזבלנקה, כי בישראל אין מק צועו (שולית סנדלר) מקצוע מכניס די הי צורך. רבים האנדלרים, והם מתחרים ביניהם על מקומות עבודה מעטים. לפתוח סנדלריה משלו לא יכול סלומון; כספו לא הספיק לו. אבל חברים טובים השיאו לו עצה טובה: סלומון פרץ מצא עצמו בעולם התחתון. הוא הפך מסנדלר לכייס.

אבל מזל ביש רדף אותו גם בסביבה הי חדישה. כבר בראשית דרכו במקצוע הכייסות נלכד, הובא בפני שופט רחמן אשר החליט כי כדאי לתת לבחור בן 20 הודמנות לחזור למוטב בעולם החפשי, נמנע משלחה אותו לבית הסוהר, הסיף באזניו מוסר אבהי. סלומון לא שעה לדברי השופט, החליט להמשיך בחיי פשע, אבל להסתכן רק בדבי רים של ממש, במשהו גדול מכייסות פשו טה. הוא הפך להיות פורץ דירות.

תענוגות בעסקים. באחד מלילות הי שבוע שעבר החליט סלומון לנסות את מזלו באחת הדירות בשכונת מחלול שעל שפת ימה של תל-אביב. שכונת מחלול אינה מן העשירות בעיר: קבוצה של צרפיים רעני עים, והפורץ פשפש שעה ארוכה בדירה. לא מצא דבר שמן הראוי היה להניח עליו את ידו. מיואש ומאוכזב פנה לצאת מן הי חדר, כאשר, לפתע, הבחין באשה צעירה שרועה על המט, סלומון אשר שכח אותו רגע (ואולי מעולם לא ידע) כי אין למהול תענוגות בעסקים, החליט, מעשה שטן, לנחס

הארץ כבאי חולון שהוועקו למקום כיבו את השייפה בעזרת פועלי המקום... ערך הנוק הכללי 525 מיליון לירות — פדיון "תניבה" טרם נאמד (הדור) מרדכי גולדברג, ראשון לציון * בבית הכביסה ופיחום הצמר "ו. גוגני היים" עובדים רק 14 פועלים (הארץ) ד. רובין, תל-אביב פרט ל-20 קיסניות, 32 שעותיות, 50 עדשים. * מר עדלי סטיבנסון ינבח בבחירות ב' רוב, אף כי לא גדול, של קולות (הארץ) שאול גפן, רמת גן ינבח או יילל.

מחזאי יהושע (י"ש) הלוי בדרך לנמל-הבית: פתוי מסוכן

הצליח יחד עם זאת לשמור ללא כל סטיה על אמיתות החיים באנית-משא. * אני רבי-החובל — מאת יוש — ההצגה ישראל בקר — הצייר שלמה יורני — הבימה,

כזה, שם עברי, טבעי, מקורי, שצמח מתוך ההמי הישראלי החדש, לא פיללו כנראה כל הבלשנים ובעלי השמות המקצועיים מימי דברי-הימים ועד ימינו. אם אין אני טועה, הרי זה היורה הראשון, אחריו יבואו ודאי הרבה יורים, כן ירבו!